

DE TWEEDE WERKELIJKHEID (Praktische mogelijkheden)

12 april 1984

Wanneer de mens droomt, dan is dat in een bepaalde fase van de slaap. Die dromen kunnen zeer levendig zijn. Wat meer is, ze kunnen heel wat elementen bevatten die behoren bij het dagelijkse leven. Ze kunnen daarnaast ook met andere werelden of sferen in verband staan. Hiermee betreedt men over het algemeen de grenzen van de tweede werkelijkheid.

Het komt voor dat dergelijke dromen over het algemeen a.h.w. vervolgdromen zijn. Men droomt steeds weer over dezelfde omgeving, dezelfde personen. Het verhaal zet zich voort ongeveer zoals het leven op aarde: Je gaat naar bed, je gaat slapen en dan ga je weer rustig verder. Je weet, dat er een continuïteit is. Men noemt dit dan wel een tweede werkelijkheid, maar het is natuurlijk maar een heel klein topje van een enorme ijsberg.

Als wij te maken hebben met het denklevens van de mens, dan blijkt dat die mens met zijn denken in staat is om veel meer tot stand te brengen dan hij normaal zou verwachten. Je kunt b.v. door heel geconcentreerd te denken je lichamelijke toestand veranderen. Je kunt je reactie op de omgeving wijzigen. Je kunt de werkelijkheid voor een deel verschuiven. Dat is dan wel voornamelijk een werkelijkheidservaring die je verschuift, maar het blijft een feit: Je kunt de werkelijkheid door je denken beïnvloeden.

Nu zijn er bepaalde disciplines (o.a. in Tibet is er een dergelijke discipline geweest; ook elders komt ze voor) waarmee iemand, die inwijding zoekt, wordt geleerd om met zijn gedachten een vorm, meestal een soort dienaar, te scheppen. In het begin is dat een fantasie, een droombeeld, maar het wordt steeds werkelijker. Op een gegeven ogenblik is men in staat opdrachten te geven aan deze dienaar en die worden dan in de eigen wereld ook uitgevoerd.

Niet iedereen zal die dienaar zien, maar de resultaten van zijn ingrijpen en werken zijn voor iedereen kenbaar. Het nadeel is, dat zo'n dienaar steeds sterker wordt naarmate je er meer contact mee hebt. Er komt een ogenblik waarop de dienaar meer doet dan hem is gezegd. Op dat ogenblik moet je beginnen het beeld van de dienaar af te breken.

Misschien klinkt dat een beetje vreemd, maar het is een heel aardig voorbeeld van wat tweede werkelijkheid eigenlijk betekent: Het realiseren van iets, wat niet behoort tot de algemeen erkende werkelijkheid van het dagelijks leven, op een zodanige manier dat het in dit dagelijkse bestaan desalniettemin kan ingrijpen.

Het praktische gebruik ervan:

In het voorbeeld heb ik daar al iets van aangeduid. Het is mogelijk dat je zo'n dienaar opbouwt en dan kun je daar praktisch iets mee doen. Maar het is ook duidelijk, dat de meeste westerlingen de tijd en het geduld niet hebben om een dergelijke, toch zeer zware geestelijke discipline op zichzelf toe te passen.

Datgene wat ik in deze inleiding wil behandelen hangt dus samen met de tweede werkelijkheid die ik naar ik hoop redelijk voor u heb omschreven. Daarnaast met de mogelijkheden die voor een normaal westers mens daarin kunnen schuilen.

Het betekent dat wij op veel gebieden komen die ook op een andere wijze kunnen worden benaderd. Dat zijn zaken als geestelijke genezing, toekomstvoorspelling, telekinese en wat dies meer zij. Maar de manier waarop ze tot stand worden gebracht maakt ze toch uitzonderlijk, en wel door het feit dat hier een tweede werkelijkheidsvoorstelling, bij de persoon die de gave bezit, de hoofdrol speelt.

Wat doe je om een tweede werkelijkheid op te bouwen? Allereerst moet u goed begrijpen dat u nooit de tweede werkelijkheid in de plaats kunt zetten van uw alledaagse werkelijkheid; ze moet ernaast bestaan en een zekere mate van onafhankelijkheid bezitten. Beseft u dit, dan kunt u een droombeeld opbouwen.

Een droombeeld, meestal opgebouwd uit dagdromen, is over het algemeen tamelijk onvolledig. Daartegen is geen bezwaar zolang voor u zowel emotioneel als rationeel de samenhang van die tweede wereld voldoende is. Met andere woorden, gatenkaas is toegelaten, maar gaten met alleen hier en daar een stukje kaas is niet aanvaardbaar.

Hoe bouw ik de tweede werkelijkheid op?

In de eerste plaats moet ik mij een doel stellen. Wat wil ik bereiken? Stel dat ik b.v. telekinese wil bereiken. Dan wil ik dus dat, zonder dat een zichtbaar ingrijpen in mijn eigen wereld daartoe aanleiding geeft, eenvoudige voorwerpen zich over korte of lange afstand kunnen verplaatsen. Hoe kan ik mij dit voorstellen?

Ik stel mij voor dat ik een paar geestelijke handen heb. Ik moet deze visualiseren; ik moet deze steeds voor mij zien. Deze handen mogen spectraal (doorzichtig) zijn of wazig. De armen kunnen zich uitstrekken over afstanden van vele honderden meters desnoods, en zich weer terugtrekken naar mijn lichaam. Ik kan daarmee grijpen. Ik kan daarmee manipuleren. Door dit droombeeld steeds weer op te bouwen ga ik langzaam maar zeker iets van ectoplasma (je zou het zelfs een deel astraal en een deel levenskracht kunnen noemen) zodanig richten op dit gebruik van die handen, dat hierdoor een relatie gaat ontstaan tussen mijn denken en dit deel van mijn wezen.

Begin nooit met grote en zware voorwerpen. Eerst als u zeker bent dat u de ogen kunt sluiten en dan kunt zien hoe die geestelijke handen zich van u uitstrekken, terwijl u gewoon de handen over elkaar houdt, kunt u een proef nemen:

Neem een lucifer. Leg die aan één kant van een tafel of bureau. Probeer die dan te verplaatsen naar de andere kant van de tafel. Stel u daartoe voor dat u inderdaad met die geestelijke hand het stokje vastgrijpt. Probeer het gevoel te hebben dat u die lucifer inderdaad tussen een paar geestelijke vingers heeft. De verplaatsing stelt u zich in het begin zeer traag voor. Later is het voldoende aan de plaats van bestemming te denken en dan vindt de overtocht vanzelf plaats.

In het begin moet het fase na fase worden beseft. De visualisatietechniek die wij hiervoor gebruiken kan, gezien het feit dat de meeste mensen met open ogen moeilijk dagdromen, het best met gesloten ogen worden gedaan. De concentratie op de omgeving (het voorwerp in casu de lucifer en de tafel waarop de verplaatsing dient te geschieden) moet echter zo concreet mogelijk zijn. Neem ze dus eerst goed in u op, maak het dan waar.

U zult zeggen: Dit is een simpele oefening, ik kan een lucifer gemakkelijker op een andere manier verplaatsen. U heeft volkomen gelijk. Maar u kunt natuurlijk ook verder gaan. U neemt een stukje vlakgom of een asbakje of als u iets verder bent een vaasje met bloemen en u blijft dit transporteren over korte afstanden oefenen. Wanneer u ziet dat u resultaat krijgt, niet onmiddellijk verder grijpen. De proef herhalen tot ze bijna automatisch voor u is geworden.

Heeft u dit eenmaal bereikt, dan is het volgende gebeurd:

- a. U heeft in uw eigen wereld, niet werkelijk, een organisme of voertuig geschapen dat een zeer bepaalde functie heeft.
- b. U heeft een directe relatie gesteld tussen uw voorstellingsvermogen en het ingrijpen van dit mechanisme.
- c. U bent zover gekomen dat de voorstelling bepalend is voor het gebeuren.

Heeft u dat nu verscheidene keren gedaan, dan kunt u misschien eens gewoon een klein voorwerp in b.v. een tennisbal teleporteren. Zet het erin. Het ding is gesloten, het kan er dus niet in zitten. Het rammelde niet, nu rammelt het wel. Neem er een oude tennisbal voor, dan kunt u die later openmaken. U zult zien dat het erin zit.

Wat kunt u daar praktisch mee doen?

U kunt b.v. een deurslot openmaken alleen door te weten hoe het deurslot eruit ziet. U kunt de zekeringveren zodanig plaatsen dat zonder meer de schoot kan omvallen. U gooit de schoot om en het slot is open. Als u verstand van brandkasten heeft, dan wil ik u er wel op wijzen dat dat niet is toegelaten, ook niet op deze manier. Theoretisch zou dat kunnen.

Er zijn ook nog andere mogelijkheden. U ziet b.v. een kind in gevaar onder een bus te komen. U steekt in gedachten de arm uit (u bent geoefend genoeg) en u kunt het kind over een afstand van laten we zeggen 5 meter verplaatsen, net voldoende om het ongeluk te

voorkomen. Er zijn dus heel veel praktische gebruiksmogelijkheden. Het is heus niet alleen een kwestie van luiheid, van: 'Ik zal even de gebakjes aangeven', en daar komen ze al uit de keuken zweven. Dat is alleen voor verhaaltjes goed, voor de rest is het veel gemakkelijker om ze zelf te halen. Het is mogelijk, maar het is in feite te vermoeiend.

Wat ik hier probeer aan te duiden is, dat er een relatie is ontstaan tussen een voorstellingswereld, die absoluut irreëel is voor iedereen behalve voor uzelf, en de reële wereld van iedereen, waarin u op deze manier dingen kunt doen zonder dat er een zichtbaar en kenbaar ingrijpen plaatsvindt.

Laten we eens een ander beeld namen: Genezing.

U begint u gewoon voor te stellen dat u in een mens de levenskracht ziet. En dan geeft het niet hoe u die ziet. U hoeft dus niet eerst een boekje te nemen om de krachtstromen en circuits precies te leren. Het is voldoende dat u die levensstromen ziet pulseren. Alweer een oefening die u het best al dagdromend met gesloten ogen uitvoert. Ga vandaar uit verder. Probeer onregelmatigheden te zien. Ziet u bij het denken aan een bepaalde persoon deze structuur opkomen, dan heeft u inderdaad de relatie gelegd tussen uw beeld en die andere persoon, ook als dat verstandelijk gezien absoluut onaanvaardbaar is.

U ziet b.v. een kleine afwijking in de levensstroom. Laat mij het zo zeggen: U ziet de levensstroom als kleine partikeltjes. Normaal stromen ze allemaal naar beneden. Nu ziet u ergens een aantal van die deeltjes omhoog gaan. Dan grijpt u die met uw gedachten en u zegt: Naar beneden.

Wat heeft u in feite gedaan? U heeft een gevoelde - dus niet eens een geheel bewust besepte - afwijking in het levenskracht patroon van een persoon gecorrigeerd. Dit is niet direct telekinese. Het is meer het uitstralen van bepaalde krachten plus het beheersen van levenskrachtstromen. Nu kan het zijn dat zo'n onderbroken stroom de aanleiding is voor een werkelijke ziekte. Dan verdwijnt nu de ziekte. Waarschijnlijk niet op slag, maar ze herstelt zich opvallend snel.

Als u deze dingen doet, moet u met het volgende rekening houden: U kunt niet zonder meer verzwakt weefsel ineens herstellen; dat gaat niet. U kunt ook niet weefsels waarvan bepaalde kernfactoren zijn weggefallen even weer veranderen. U kunt geen kanker wegnemen zonder meer. Wat u wel kunt doen is de kanker inkapselen, maar verder dan dat komt u niet. Uw mogelijkheden zijn dus enigszins beperkt.

Wanneer u bezig bent geweest met de levensstromen (ik raad u werkelijk aan om daarmee te beginnen), dan gaat u even naar een tweede fase. U tracht u het zenuwstelsel van de mens voor te stellen. Maak, om er enig begrip van te krijgen, eerst eens een kleine studie van anatomische afbeeldingen waarop het zenuwstelsel staat afgebeeld. Tracht dat zenuwstelsel te zien. Op het ogenblik, dat er ook maar ergens een onderbreking lijkt te zijn, corrigeer deze.

Als u dat in gedachten heeft geoefend, probeer het dan eens op een patiënt. Bijvoorbeeld iemand die moeilijkheden heeft met reumatiek of iets dergelijks. Heel vaak zien we hier namelijk onderbreking van zenuwstromen, of overbelasting van zenuwen mede een rol spelen. Als u dan dezelfde voorstelling heeft, stel u dan eenvoudig voor dat u het bevel geeft dat die stroming zich normaliseert. Blijf er a.h.w. in gedachten ingespannen naar kijken, tot u geen verschil meer ziet tussen de plaats waar de afwijking was en de rest. Hierdoor heeft u inderdaad ingegrepen in het zenuwstelsel en heeft u zeer waarschijnlijk de reactie van de neuronen enigszins veranderd of gestimuleerd.

Het zien van een dergelijke afwijking in gedachten is eigenlijk een intuïtieve waarneming. De correctie die u toepast is eigenlijk een imaginaire; d.w.z. ze behoort niet tot de alledaagse werkelijkheid; het is een tweede werkelijkheid. Maar als uw patiënt er beter van wordt, waarom zou u zich verder dan nog druk maken?

Wilt u in de toekomst zien, wat ook mogelijk is, dan moet zich gewoon een beeld maken van een werkelijkheid waarin die toekomst kenbaar is. In het begin zal het een beetje moeilijk zijn om u voor te stellen dat u b.v. een krant in handen heeft met een datum van enkele dagen later. Maar misschien komt u zover, dat u naar de kop van de krant kijkt en dat er b.v. 30 april (nu is het 12 april) op staat. Als u dat heeft bereikt, dan heeft u al veel bereikt. Maar nu moet u nog iets anders leren.

Als u eenmaal de voorstelling voldoende heeft waargemaakt, dan slaat u de krant open. U stelt zich verder niets voor. U leest de krant. Wanneer u de krant leest kunt u desnoods aantekeningen maken; u bent toch aan het dagdromen. En als het een beetje minder leesbaar is, omdat u uw ogen dicht heeft, dat maakt niet uit.

Probeer ook eens na te gaan wat de winnende getallen van de lotto of de toto zijn, dat is een aardige stimulans voor een dergelijke proef. U zult merken dat u nooit 6 of 7 getallen helemaal goed heeft. Maar als u er in het begin 4 of 5 kunt uithalen, dan heeft u een aardig begin gemaakt.

U kunt natuurlijk ook in die krant lezen wat er aan ongelukken is gebeurd, wanneer er stakingen zullen zijn. Dan weet u het die dag; en mogelijk wat er is gebeurd op de voorgaande dag. U kunt daar dan rekening mee houden. U kunt ook anderen waarschuwen. Alweer: U heeft de mogelijkheid gekregen om in te grijpen via die tweede werkelijkheid.

Als u dat directe ingrijpen in de eigen wereld een beetje griezelig vindt (ik kan mij dat voorstellen), dan is die tweede werkelijkheid daardoor nog niet ineens helemaal nutteloos geworden. Als u gewoon een dagdroom opbouwt, die zo intens wordt dat u hetzelfde wereldbeeld bij herhaling kunt zien en beleven, dan kunt u ook proberen in die wereld met anderen te spreken. U zult altijd wel persoonlijkheden tegenkomen. Zeg niet, dat het een bepaalde wereld of sfeer is, dat kunt u op het ogenblik als beginneling zeker niet bestemmen. Neem gewoon contact op als het kan. Kijk eens hoe het er daar uit ziet.

U zult in het begin erg verbaasd zijn, omdat blijkt dat een deel van uw droom zich niet gewoon in uw eigen wereld afspeelt, maar heel ergens anders. U zit hier rustig in Den Haag en eigenlijk heeft u een gesprek met iemand in Nicaragua, in Kaapstad, of noemt u maar een land op.

Daarnaast is het ook mogelijk dat er een wereldje is dat nergens bij hoort. In die wereld is meningsuitwisseling mogelijk. Vraagstukken kunnen worden voorgelegd aan anderen en kunnen worden beantwoord. De beantwoording van dergelijke vraagstukken is nooit exact. Goed onthouden! Wat u krijgt is procedure, niet uitkomst. Maar de wijze waarop een probleem kan worden aangepakt kan u op deze manier wel degelijk duidelijk worden. Het is met dagdromen, en zonder dat je daaraan allerlei titels als tweede werkelijk wilt verbinden, zelfs mogelijk oplossingen te vinden voor problemen, die u zonder dat niet zou vinden, benaderingen te vinden waar u normaal niet op zou zijn gekomen. U vergroot uw scala van mogelijkheden.

Nu denken velen: Ja, het klinkt allemaal wel heel leuk en misschien zelfs logisch, maar kan zo'n tweede werkelijkheid dan bestaan? Kijk eens, als u uw eigen werkelijkheid beschouwt, wat is nu waar en wat is niet waar. Weet u dat? Voor een groot gedeelte moet u toegeven: Ik weet het eigenlijk niet precies. Sommige mensen lijken oneerlijk, anderen lijken eerlijk, maar zijn ze dat ook werkelijk? Sommige dingen zijn zo apert waar dat je zegt: Dat kan niet anders. Maar is het wel een volledige waarheid? Is de interpretatie die u geeft wel in overeenstemming met de werkelijkheid?

Met andere woorden, u leeft in een wereld waarin conventies en suggesties, in feite ook een soort van droom, vaak in de plaats treden van werkelijkheid, waardoor een groot gedeelte van uw handelen, uw denken, wordt bepaald door op zichzelf niet in de realiteit aanwezige waarden, of het nu een ideaal is, een godsdienst of iets anders. Uw geloof kan voor u volkomen waar zijn, maar in uw wereld is het niet zonder meer waar. Toch verkiest u te handelen alsof al hetgeen u gelooft ook in uw wereld en voor iedereen waarheid zou zijn. Met andere woorden, u legt een droom op aan uw wereld.

Als u zegt, dat de gulden meer of minder waard is geworden, is dat dan echt zo? Of is die gulden op zichzelf maar een fictie die men met een symbool hanteerbaar heeft gemaakt? Probeer eens even na te denken.

Uw rechtspraak, is dat rechtvaardigheid? Of is het eigenlijk meer een conventie, een onderlinge afspraak? Maar die onderlinge afspraak houdt zeker niet met alle feiten rekening. Ze kan het proberen, maar het lukt niet. Als u dan toch al leeft in een wereld waarin zoveel dingen maar heel betrekkelijk waar zijn, waarom zouden we dan aarzelen om er andere waarden, die betrekkelijk waar zijn, aan toe te voegen?

De tweede werkelijkheid heeft één voordeel: Ze pretendeert niet een onomstotelijk en altijd waar deel te zijn van uw eigen werkelijkheid. Er zijn heel veel stellingen die dat wel pretenderen. Vraag u dan verder eens af, of u toch niet heel vaak fantaseert, droomt.

Zijn hier spelers in de loterij bij? Hoeveel keer heeft u de honderdduizend al uitgegeven zonder dat u hem ooit gekregen heeft? Een spelletje. Wat ontbrak er aan dat spelletje? Weet u dat? De honderdduizend is wel gevallen, maar niet op uw lot. De fout die erin zat was deze, dat u niet in staat was u voor te stellen hoe de trekking verloopt en hoe daarbij cijfer na cijfer, zoals op uw lot vermeld staat, inderdaad elektronisch wordt aangeduid en als zodanig door een notaris wordt geregistreerd. Op het ogenblik dat u dat doet, heeft u de honderdduizend, niet als u nagaat hoe u die moet uitgeven. Met andere woorden, een tweede werkelijkheid is eigenlijk het scheppen van een replica van uw werkelijkheid, maar dan wel met dien verstande, dat hier alles gebeurt in overeenstemming met uw wens en behoefte.

Het is een wereld waarin u als een soort godje troont en factoren kunt beïnvloeden. En dan zou het mogelijk zijn dat u wel dichterbij de honderdduizend komt, of misschien wint. Ik zeg: Dichterbij, omdat het de vraag is of u in staat bent u zover te beheersen, dat u de kringloop per cijfer elke keer volledig volgt en stopt op het goede moment. Zou u dat kunnen, dan is de kans heel groot dat u zeker bij een elektronische installatie grote invloed uitoefent.

Heeft u te maken met het lotto-idee van de balletjes, dan wordt het iets moeilijker. Maar u kunt zich zelfs dan voorstellen dat één bepaald balletje een begeerd cijfer draagt en dat dat ene balletje zich juist bevindt op de goede plaats wanneer het valt. In het begin zult u het misschien 9 van de 10 keer mis hebben. Maar het is in zoverre mogelijk, dat u één op de twee kansen heeft om die zaak inderdaad te bepalen. Niet omdat het echt zo is, maar omdat uw beeld van de werkelijkheid zo intens inwerkt, dat het eigenlijk het gehele waarnemingspatroon en daarmee het toevals- patroon van uw eigen wereld gaat beïnvloeden.

Het is gemakkelijk te zeggen: Sprookjes zijn aardig. Natuurlijk, sprookjes zijn aardig. Als wij ons bezighouden met sprookjes (of het nu Hans en Grietje is of Sneeuwwitje), dan herkennen wij daarin bepaalde dingen van onze innerlijke wereld. Een sprookje is een combinatie van een verhaaltje volgens de normen van onze werkelijkheid, en van onze innerlijke onwerkelijkheid tezamen gebracht. Sprookjes kunnen wij nooit helemaal waarmaken. Waarom? Omdat je er niet in gelooft als werkelijkheid.

Er zijn mensen die zeggen: Geloof kan bergen verplaatsen. Niet dat ik het aanraad. Stel je voor dat je de Mount Everest verplaatst naar Rijswijk. Geen Rijswijk meer over en Den Haag in verzakkingmoeilijkheden omdat de kust het niet kan dragen.

Maar als u werkelijk een innerlijke zekerheid schept, dan ontstaat hiermee een mate van beheersing t.a.v. uw gewone werkelijke leven. De tweede werkelijkheid kan veel meer omvatten dan uw dagelijks leven ooit kan inhouden. Wij kunnen alleen die delen van de tweede werkelijkheid transformeren naar het alledaagse leven, die in beide principieel reeds aanwezig zijn. Met andere woorden, als ik mij voorstel dat mij een enorme feesttaart wordt gebracht in de tweede werkelijkheid, dan is het heel goed mogelijk dat er iemand op visite komt, die ik niet zo graag zie en dat hij alleen maar twee moorkoppen meebrengt. Ik kan het dus nooit helemaal waarmaken, want die grote taart zal in je eigen wereld eerst moeten worden besteld; dus die komt zo gauw niet. Maar de analogie is denkbaar.

Een transformatie van gedachtekracht naar de werkelijkheid ontstaat, doordat een beeldend vermogen binnen het ik een zodanige overeenstemming op één of meer punten bereikt met de alledaagse werkelijkheid, dat het denkbeeld ten aanzien van die werkelijkheid tijdelijk overheersend wordt.

Dit zijn alleen maar voorbeelden die ik probeer te geven. Het feit waar het om gaat is dit: Elke werkelijkheid, die wij ons kunnen voorstellen en volledig kunnen invullen, heeft voor ons een hoge persoonlijke waarde. Die waarde beïnvloedt niet alleen de wereld zoals wij haar denken te zijn, maar alle werelden waarin wij bestaan. Misschien kun je zelfs die hele voorstelling voor een deel terzijde stellen.

U kent die mensen die dobbelen. Ze houden de dobbelstenen in de gesloten handen en mompelen voortdurend: Zeven, zeven, zeven kom zeven, kom zeven en bij de worp ligt daar dan de zeven! Wat is er in feite gebeurd? Hoe komt het dat er mensen zijn die met een

dergelijke incantatie, anders durf ik het niet noemen, in staat zijn om inderdaad veel meer zevens te gooien dan volgens welke toevalsberekening dan ook maar aanvaardbaar of waarschijnlijk is?

Men zegt dan: Dat is onbewust telekinese.

Neen. Het gaat erom dat het beeld van de zeven zozeer in het voorstellingsvermogen is verankerd dat het hele wezen en alle krachten daarin werkzaam zijn om die toestand te reproduceren in de werkelijkheid. En dan hebben wij eigenlijk de tweede werkelijkheid ten dele overgebracht naar de bestaande werkelijkheid.

Maar als dat mogelijk moet zijn met een paar dobbelstenen, waarom zou het dan niet mogelijk zijn met andere dingen? Theoretisch is het even eenvoudig met het beeld van een auto, die onmiddellijk aanslaat, te bereiken dat de motor inderdaad start, ofschoon redelijk gezien het van het voertuig onder die condities niet zonder meer verwacht mag worden.

De tweede werkelijkheid is zeker voor de westerling niet het betreden van een andere wereld, het scheppen van een wezen, ofschoon dat mogelijk is. Het is eenvoudig het vinden van innerlijke beelden die wij zodanig kunnen projecteren, dat daardoor een aanvulling ontstaat van mogelijkheden en waarden in ons dagelijks leven. Ik zou u ook niet willen aanraden om een volledige studie te gaan maken van al wat hiermee samenhangt.

Er zijn mensen die gewoon zeggen: Ik wil die zieke genezen, dus die zieke is genezen. Dan zegt iedereen: Ja, maar zo kun je dat toch niet doen. Het enige ervan is: Ze doen het wel.

Er zijn mensen die misschien oplichters kunnen worden genoemd. Mensen die z.g. gezwollen uit het lichaam toveren, door wat zij noemen een geestelijke operatie, waarbij ze zitten te graaien en te knijpen en ineens hebben ze het te pakken. In 9 van de 10 gevallen: Een stukje van een kip en een beetje kippenbloed. Hoe kun je nu verklaren dat door deze op zichzelf heel mooie vertoning met wat goochelaarshandigheid soms toch mensen genezen? Dat kan alleen maar als het beeld van de genezing veel belangrijker is dan de suggestieve vertoning, die er eigenlijk bij wordt opgevoerd.

Laten wij een ander voorbeeld nemen: Er is een postbode in een van de Zuid-Amerikaanse landen die al heel wat operaties heeft uitgevoerd waaronder enkele die medisch gezien te riskant zouden zijn genoemd. Ze zijn altijd geslaagd. Wat meer is, de man heeft voor zover bekend nog nooit last gehad van infectie in de wonden. Weet u waarmee hij opereert? Met een weliswaar geslepen maar toch ietwat roestig broodmes. Voor het fijne werk gebruikt hij een zakmes.

U behoeft het van mij niet aan te nemen; dit is gecontroleerd. Die man opereert op die manier. Hij geneest 9 van de 10 patiënten op deze wijze. Hoe kan dat? Omdat die man zich niet bezighoudt met de vraag hoe je zou moeten opereren, maar voor zich het beeld heeft, dat hetgeen hij doet het enig juiste is. Hierdoor maakt hij het tijdelijk tot het enig juiste. Zolang hij zijn patiënten en de omgeving daarmee kan beïnvloeden, zodat er geen tegenbeelden ontstaan, krijgen we als vanzelf een realisatie van dit denkbeeld. De gevolgen van de operatie zijn dan in overeenstemming met de visie op de onaantastbaarheid daarvan.

De hele wereld zit vol met krankzinnige dingen. U heeft waarschijnlijk wel eens gehoord van de lopende stenen o.m. in Arizona in de Mojave woestijn. Je kunt dergelijke dingen aantreffen over de gehele wereld. In woestijngebieden komen wandelende stenen voor. De een zegt dat het geesten zijn, die ze transporteren. De ander zegt: Het is iets wat ontstaat door sterke temperatuurwisselingen. Weer een ander zegt: Het is waarschijnlijk een geheime kracht. Wij weten het ook niet.

Op het ogenblik dat iemand aanneemt dat stenen kunnen worden verplaatst, is daarmee de mogelijkheid geschapen dat stenen zich verplaatsen. Want wat is het typische hierbij? Zo'n bewegende steen is nog nooit gefotografeerd, nog nooit tijdens het bewegen waargenomen. Wel heeft men de sleepsporen gevonden, wel heeft men geconstateerd dat er niemand in de omgeving kan zijn geweest die het heeft veroorzaakt, maar ze zijn wel verplaatst. Iedereen zit te wachten om het te zien. Iedereen verwacht het te zien, dus gebeurt het. Zij hebben eerst het beeld van de verplaatsing van de stenen geschapen en maken het nu waar zonder het te weten. Daardoor staan ze voor een wetenschappelijk raadsel.

Er zijn andere dingen waarmee het wat moeilijker gaat. Neem het monster van Loch Ness. Ze bestaan echt, familie van de dinosauriërs. Waar het hier om gaat is dit: Degenen die zitten te speuren naar het monster verwachten het niet te zien. Dus is de kans dat er iets reëls in verschijning treedt zeer gering. Op het ogenblik, dat iedereen het verwacht te zien op een bepaald ogenblik en op een bepaalde manier, is het bijna zeker dat er ook iets in verschijning treedt. Wat meer is, er zijn enkele foto's gemaakt onder dergelijke condities en daarop is inderdaad iets te zien wat een monster zou kunnen zijn.

De tweede werkelijkheid en de eerste werkelijkheid beïnvloeden elkaar veel meer dan men denkt. De wereld van de gedachte, van de fantasie, van de dromen heeft veel meer invloed dan de mens zich realiseert.

Als iedereen zit te wachten op het koken van het bloed van de heilige Januarius en men kookt innerlijk van vroomheid, dan gaat dat mee; het kookt ook. Toch is dit fysiek onmogelijk. Uit het intense geloof wordt het eventueel mogelijk. En dan kunnen we er natuurlijk om lachen, want er zijn genoeg trucs die worden uitgehaald om een Mariabeeld te laten huilen, of om iets bij een grafsteen of een geheimzinnige bron te laten gebeuren. Maar het feit blijft bestaan: Er zijn een aantal wonderen. Dat wil zeggen: Redelijk gezien onverklaarbare gebeurtenissen.

Wanneer treden ze op? Ze treden op op het moment, dat er een groot aantal mensen in intense verwachting zich reeds een voorstelling van het gebeuren maakt, voordat het op aarde constateerbaar is. Daarna ontstaat de constateerbaarheid.

Dan kunt u zeggen: Dat is onzin. Maar ga eens na hoeveel van dergelijke verschijnselen, zelfs in deze zeer technische dagen op aarde, nog voorkomen. En probeer u dan eens voor te stellen onder welke condities ze altijd gebeuren. Het blijkt dat het pas werkelijk actief wordt, werkelijk constateerbaar is, als er mensen in de buurt zijn die geloven in het verschijnsel op een wijze, die mijnentwege hysterisch genoemd kan worden.

De tweede werkelijkheid existeert niet als een onaantastbaar geheel met een vaste structuur, maar als een gedachtewereld die haar invloeden doet gelden in de wereld van de mensen. Dit is een stelling. Ik kan het niet zonder meer bewijzen.

wanneer u ermee bezig bent, kunt u misschien de praktische tips die ik in het begin heb gegeven toch eens in praktijk brengen, zonder u af te vragen of het nu wel of niet werkt. Gewoon, wij doen het eenvoudig. En als er niets uit voortkomt, dan merken wij het wel. Als er wel wat van komt, dan is dat leuk, Maar daar zitten wij niet op te wachten. Het gaat er gewoon om dat wij die voorstelling kunnen opbouwen.

Als u op die manier te werk gaat, dan zult u zien dat er veel meer kleine wondertjes op aarde gebeuren dan al datgene wat bekend wordt. Sommige van die wonderen zijn zo krankzinnig dat geen mens erop komt dat het eigenlijk wonderen zijn. Mag ik nog een voorbeeld geven?

Is het niet vreemd dat er altijd overal paperclips te vinden zijn tot het moment dat je er een nodig hebt? Hoe zou dat komen denkt u? Zou het misschien zo zijn dat u onbewust verwacht dat het niet te vinden is, terwijl u bewust beredeneert dat ze er moeten zijn. De discrepantie daar tussen laat u gewoon voorbij gaan aan de aanwezige paperclips en zoeken totdat u nijdig wordt en een elastiekje gebruikt.

Hoe vaak heeft u het niet gehad dat u iets kwijt was? U heeft het niet meer teruggevonden; misschien heel lang niet. En dan op een gegeven ogenblik schijnt er iets te klikken en dan is het er. Hoe kan dat? Wanneer u zoekt en u verwacht niet het te vinden, u bent onder een spanning van negatieve aard, dan zult u het niet vinden. En als het dan in de lade ligt waar u in kijkt, dan verdwijnt het a.h.w.; het wordt onzichtbaar. Op het ogenblik, dat u het positief benadert, is de kans dat u het vindt heel groot.

Vandaar de schietgebedjes aan de H. Jozef (de verloren-zaken-vinder): Sinte Jozef, beste vriend, maak dat ik mijn huppeldepup vindt. Het gebed in deze is het scheppen van een invloed, waardoor het vinden wordt bevorderd. Als je werkelijk gelooft in je schietgebed, verander je daardoor je innerlijke werkelijkheid. Het resultaat is, dat je vindt wat je kwijt was. Zo simpel is dat alles.

Denkt u niet, dat de tweede werkelijkheid iets is wat je alleen maar in geheimzinnige kloosters en met inwijdingen kunt leren. Het is iets wat zo dicht bij uw dagelijks leven ligt, dat u er bewust of onbewust heel vaak mee te maken heeft.

Als wij willen spreken over een praktische toepassing, dan moeten we ons allereerst bewust zijn van die tweede werkelijkheid. Door bewust daarmee te willen werken, ook als het in het begin niet zo gemakkelijk gaat, scheppen wij voor onszelf een zodanige relatie tussen onze innerlijke wereld en de wereld daar buiten, dat op een gegeven ogenblik die innerlijke wereld zich kan manifesteren in de wereld buiten. Wanneer wij dat hebben bereikt, hebben wij het praktische gebruik van de tweede werkelijkheid voor onszelf leren toepassen.

DISCUSSIE

Vraag: Hoeveel oefentijd is er nodig voor het verkrijgen van resultaat met b.v. het verplaatsen van lucifers?

Antwoord: Daar is geen zinnig woord over te zeggen, omdat het heel sterk afhankelijk is van uw concentratievermogen en de eventueel latente begaafdheid die u bezit. Ik zou zeggen: Wilt u dit redelijk bereiken, dan zult u tenminste 30 uur concentratieoefening nodig hebben. En als u nu toevallig niet erg geschikt daarvoor bent, dan kan dat oplopen tot ongeveer 100 uur. Maar als u dat inderdaad zeer consequent en geconcentreerd blijft doen, zou praktisch iedereen - misschien 1 op de 10.000 niet - resultaten moeten hebben na 100 uur oefenen.

Vraag: Carlos Castaneda, die 5 boeken heeft geschreven over de tweede werkelijkheid, beschrijft gedeelten van het sjamanisme. Hij stelt, dat je je dialoog moet stoppen om de tweede werkelijkheid te betreden. Is dat zo?

Antwoord: Dialoog hoe en met wie? In ieder geval de dialoog met jezelf. Daar ben ik het volkomen mee eens. Want het betreden van een tweede werkelijkheid impliceert de aanvaarding van een beeld zonder verdere beredenering ervan.

Vraag: Als je in een droom heel reëel een compleet leven van geboorte tot dood hebt geleid, ben je dan in de tweede werkelijkheid geweest?

Antwoord: Geen zinnig antwoord mogelijk. Het zou kunnen zijn dat u iets van vroeger of van een toekomstig leven heeft doorgemaakt. In een dergelijk geval gaat het om uw lotsinhoud en niet om een tweede werkelijkheid. Het is waarschijnlijker dat u zich een compleet levensbeeld heeft voorgesteld en u daarbij eigenlijk een compensatie heeft gezocht voor de onvolledigheden van uw huidig leven. Maar alweer, een concreet antwoord is hier niet zonder meer mogelijk.

Vraag: Wat heeft uittreden met de tweede werkelijkheid te maken?

Antwoord: Dat ligt eraan waarin je uittreedt? Heel veel, als je uittreedt naar werelden die je zelf omschrijft. Heel weinig, als het gaat om praktische uittredingen op aarde of naar de sferen, waarbij je dus gewoon waarneemt buiten je eigen lichamelijke om. Dit namelijk is gewoon gebruikmaken van het verplaatsen van een deel van de persoonlijkheid (inclusief waarneming- en registratievermogen) buiten het lichaam. Dat behoeft niets te maken te hebben met de tweede werkelijkheid.

Vraag: Hoe zou je de tweede werkelijkheid kunnen gebruiken voor verbetering van mediumschap, verdieping van trance? Zijn bepaalde voorstellingen hierbij preferabel?

Antwoord: Ik geloof niet, dat je de tweede werkelijkheid als zodanig kunt gebruiken. Wel de oefeningen die je doet om de tweede werkelijkheid hanteerbaar te maken. Trance is namelijk een toestand waardoor het eigen bewustzijn volledig wordt verdrongen. Als je leert hoe je te concentreren, dan is het ook gemakkelijker mogelijk om je te concentreren op een toestand, waardoor je zelf geen controle meer hebt over je lichaam. Als je dat hebt bereikt, ben je tenminste als open-trance-medium zonder meer bereikbaar voor entiteiten. Die mogelijkheid bestaat dus wel. Gaat het om een gecontroleerd mediumschap, dan heb je een controle nodig. Dan zou alleen het je voorstellen van de controle die niet zonder meer en volledig waarmaken.

Want we hebben hier te maken met een persoonlijkheid die moet handelen buiten uw eigen persoonlijkheid om, omdat dat de enige mogelijkheid is waardoor rekening kan worden gehouden met alle omstandigheden inclusief die, welke bij uitgeschakeld bewustzijn niet kunnen worden overzien.

Vraag: Heeft u adviezen bij concentratie om tot een tweede werkelijkheid te komen?

Antwoord: Ik heb wel enkele adviezen. Ik weet niet, of u er veel aan heeft. Een van de meest simpele is deze: U heeft een kamer, in die kamer hangt een afbeelding, een schilderij of iets dergelijks. Stel u de hele kamer nauwkeurig voor zoals u die kent, maar deze ene afbeelding anders. Door dit te doen maakt u een contact tussen de door u gekende werkelijkheid en een niet reële toestand.

De kans dat u inderdaad de afbeelding verandert, is in het begin erg klein. Maar u kunt misschien wel enkele dingen veranderen in een bestaande afbeelding; dat is wel mogelijk. Dit is de eenvoudigste methode. Een andere methode die bruikbaar is: Visualiseer een aantal voorwerpen door ze eerst aandachtig te beschouwen en dan in de goede samenhang deze voor u te reconstrueren met gesloten ogen. U kunt eventueel zelfs opsommen wat u allemaal ziet en in welke volgorde. Verander daarna de volgorde van een of meer voorwerpen. Verplaats b.v. een voorwerp een eind achteruit of vooruit in een bepaalde rij. Als u dat geconcentreerd een aantal malen heeft gedaan, is de kans groot dat u later zegt: He, ik had het toch goed.

Vraag: Heeft u adviezen t.a.v. het onderwerp op het gebied van instralen, doorstralen en afnemen van personen?

Antwoord: Dit hoort thuis bij het magnetiseren en geestelijk genezen. Het kan vanuit de tweede werkelijkheid een rol gaan spelen, vooral als het je eigen bewustzijn opvoert t.a.v. de toestand van een bepaalde patiënt. Over het algemeen kun je zeggen: Instralen, doorstralen, afnemen e.d. zijn normale procedures, die behoren tot een normale krachtoverdracht. Afwijking van de norm kan door de persoonlijkheid worden gecompenseerd en dan speelt de tweede werkelijkheid een rol. Over het algemeen is het beter om je aan de gangbare procedure te houden en je aandacht te richten op het absoluut genezend effect dat je voor jezelf visualiseert. Daarmee heb je de grootste mogelijkheid tot resultaten.

Vraag: Hebben je stemming of onbewuste gedachten invloed op de concretisering van je fantasie?

Antwoord: Ongetwijfeld. Elke fantasie wordt mede gedictieerd door de beïnvloedingen die men in de laatste tijd, voordat men begon te fantaseren, heeft ondergaan. Daarnaast zal de eigen stemming en ook de eigen geaardheid de samenstelling van het fantasiebeeld beïnvloeden.

Wanneer je een tweede werkelijkheid opbouwt en je begint met een fantasiebeeld, dan is het duidelijk dat al deze persoonlijke kwaliteiten in dit beeld mede een rol spelen. Maar je kunt, als je het eenmaal visualiseert, waarden en betekenissen wel degelijk veranderen. Dat betekent, dat je dus bij aan werkelijke visualisatie van een tweede werkelijkheid niet geheel gebonden bent aan je stemming, je geaardheid etc., maar dat je afwijkende normen in die wereld kunt vinden en toepassen.

Vraag: In België heerste verleden jaar een epidemie van huilende Maria's. De chemische analyse van het traanvocht gaf nogal wisselende samenstellingen aan, ze kwamen uit één fabriek. Tweede werkelijkheid of humbug?

Antwoord: Vroomheid heeft wel eens behoefte aan kenbare tekenen, al is het maar om eigen uitverkoren zijn tegenover anderen te kunnen demonstreren. In dergelijke gevallen hebben we dus niet alleen te maken met de tweede werkelijkheid (in sommige gevallen wel), maar we hebben daarnaast ook nog te maken met de volgende kwaliteiten:

1. Mensen die proberen feiten te vervalsen.
2. Mensen die gedreven door hun eigen voorstellingsvermogen wel het verschijnsel 'traan' kennen, maar niet de samenstelling van traanvocht.
3. Wij kunnen te maken hebben met mensen, die op een gegeven ogenblik een bepaald Mariabeeld willen voorzien van een bepaalde kwaliteit en daarbij niet denken aan tranen zonder meer, maar eenvoudig aan een teken. In een dergelijk geval zal het teken vaak

bestaan uit bloeden, verandering van gelaatsuitdrukking en in enkele gevallen natuurlijk ook weer traanvocht of andere verschijnselen.

In al deze gevallen zal de afwijkende voorstelling, of de onvolkomen kennis van degene die het verschijnsel beïnvloedt, mede in het verschijnsel zelf tot uiting komen.

Vraag: Op een verjaardag konden enige gasten een papieren molentje tussen hun gebogen handen laten draaien. Bij één lukte dit ook bij plaatsing van de molen onder een glazen beker. Tweede werkelijkheid?

Antwoord: Het is geen humbug. Het is gewoon de uitstraling. Een mens heeft een uitstraling. Die uitstraling bestaat voor een gedeelte uit warmte, voor een gedeelte uit levenskracht, en er zijn ook nog enkele andere factoren aanwezig. Over het algemeen zijn deze door het menselijke voorstellingsvermogen gepolariseerd. Dat wil zeggen, dat in feite een soort krachtveld, eventueel een wervelend krachtveld, wordt opgewekt. U kunt dit zelf ook doen. De eenvoudigste proef is door ons al meer beschreven: Steek een naald met het oog in een kurk. Zorg dat die stevig staat en leg er een stukje sigarettenvloei op. Vervolgens kunt u door uw handen daar omheen te buigen, zodanig dat er een gesloten stroming ontstaat (dus dus de wijsvinger van de ene hand raakt de pols of polsader van de andere hand) die een draaiing veroorzaakt. Als u de handen iets losser houdt blijkt die draaiing eveneens te geschieden. Als de draaiing sterk genoeg is, kunt u er eventueel een glazen stolp overheen zetten en zal de draaiing voortduren.

Het is eigenlijk een emissie van het lichaam, waardoor zeer lichte voorwerpen in beroering worden gebracht, zeker als men geconcentreerd probeert deze draaiing tot stand te brengen. Het heeft dus niet direct te maken met de tweede werkelijkheid. Een tweede werkelijkheid zou het pas worden, als men op een grote afstand en zonder het zelf te kunnen zien, voor anderen kenbaar een dergelijke rotatie zou kunnen veroorzaken.

Vraag: In hoeverre kan het toepassen van de tweede werkelijkheid wel eens niet ethisch verantwoord zijn?

Antwoord: Dit is een heel moeilijke vraag, omdat ik mij altijd afvraag: Wat is ethiek eigenlijk? Ik heb het gevoel, neemt u mij niet kwalijk dat ik het zo zeg, dat ethiek over het algemeen het met pathos verkondigen van gevoelens is, zonder dat daarvoor een wezenlijke basis aanwezig is. Met andere woorden, het is een gevoelsmode. Ik geloof niet, dat het gebruik van de tweede werkelijkheid voor andere dan zelfzuchtige doeleinden ethisch onverantwoord mag worden genoemd. Zou men dit gaan doen (ik heb gesproken over loterijen, lotto, toto) om een winst te behalen, dan lijkt het mij nog ethisch verantwoord, tenzij men tien malen achtereen de hoofdprijs wil verkrijgen en daar op die manier in zou slagen. Dat zou ik niet billijk vinden tegenover anderen. Maar dat je je eigen kans iets beter maakt dan die van een ander lijkt mij aanvaardbaar.

Hetzelfde geldt voor het dobbelvoorbeeld. Als je op deze manier zevens kunt gooien, dan heb je geluk. Waarom zou je van dat geluk geen gebruikmaken, aangezien anderen dat ongetwijfeld ook zouden doen? Hier is dus de kwestie alleen maar: Schaad je een ander? Op het ogenblik dat je bewust en opzettelijk, via de tweede werkelijkheid, een ander zou willen schaden, hetzij in diens levenskansen, gezondheid of bewustzijnskansen, dan acht ik het inderdaad niet verantwoord. Maar dan gaat het meer op basis van de persoonlijke waarde - die geestelijk later voort bestaat - dan op grond van een af andere ethica, die door mensen graag wordt gehanteerd om anderen op te leggen wat ze zelf niet eens ten uitvoer kunnen brengen.

Vraag: Kun je een dienaar opbouwen, die toegang heeft tot het onderbewustzijn van een ander, voor b.v. kennis van deze?

Antwoord: Theoretisch is dit mogelijk. Maar u zult dan nooit een dienaar kunnen opbouwen, die alleen tot het onderbewustzijn en niet tot het totale bewustzijn van een ander toegang heeft. Het opbouwen van een dergelijke dienaar is echter zeer gevaarlijk, omdat de kwaliteiten die u deze dienaar t.a.v. anderen geeft eveneens tegen uzelf kunnen worden gebruikt op het ogenblik, dat de dienaar een mate van zelfstandigheid krijgt. De kans dat u dan de slaaf wordt van uw zelfgeschapen dienaar is veel te groot.

Vraag: Kun je een uittreding in de nacht de avond tevoren via de tweede werkelijkheid bewerkstelligen?

Antwoord: Via de tweede werkelijkheid niet. Maar het is mogelijk om kort voor het inslapen jezelf bepaalde bevelen te geven en hiermee je a.h.w. te conditioneren voor een uittreding; en eventueel zelfs voor een uittreding in een bepaalde richting. Het doel, dat u uittredende zult bereiken, kunt u niet aangeven; het behoort namelijk tot een wereld die u niet voldoende kent. Als u dit via een tweede werkelijkheid zou moeten doen, dan zou u altijd terechtkomen in uw eigen voorstellingswereld en dan zou de waarde van de uittreding en de absolute betekenis als uittreding daar ongetwijfeld onder lijden.

Vraag: Telekinese lijkt mij onmogelijk, dus zal ik het ook niet kunnen. Kunt u het hier niet eens demonstreren zodat ik kan geloven dat het bestaat?

Antwoord: O neen. Als u denkt dat het onmogelijk is, dan kunt u zich eens bezig houden met de laatste wetenschappelijke gegevens, die in Rusland zijn gepubliceerd. Daarin wordt duidelijk gemaakt dat t.a.v. een aantal gevallen telekinese bewezen is, maar dat men de manier waarop het gebeurt nog niet helemaal heeft doorgrond. Dit betreft zowel experimenten van de universiteit van Moskou als van verschillende andere onderzoekcentra, zoals Karkov en Kiev. Als u zich die moeite wilt getroosten kunt u zien dat het inderdaad bestaat. Ik geloof, dat het verstandiger is dat u deskundigen gelooft dan een demonstratie hier, die voor u misschien heel aardig is, maar verder geen betekenis heeft als bewijs.

Vraag: Kun je je fysieke vorm verplaatsen door visualisatie?

Antwoord: Je fysieke vorm niet, maar het is wel mogelijk je eigen vorm te verplaatsen en te concretiseren, zodat ze voor anderen als een fysieke vorm is gemanifesteerd. Werkelijke zelfverplaatsing is alleen mogelijk via levitatie en over het algemeen niet over grote afstanden.

Vraag: Als je je een dagblad voorstelt, waarom is het in beeld brengen van woorden dan zo moeilijk?

Antwoord: Om de doodeenvoudige reden dat u wilt kijken naar de dingen en dan niet gewoon het procedé lezen volgt. Als u zich voorstelt dat u een boek ziet en u begint te lezen, dan zult u tot de conclusie komen dat u zelf een heel aardige roman aan het vertellen bent. Op het ogenblik echter, dat u probeert te zien wat er op de bladzijde staat en u zich bezighoudt met de verschijningsvormende bladzijde, zult u juist het verhaal missen.

Wanneer u werkt met de tweede werkelijkheid, moet u dus niet de krant hanteren als iets bijzonders, waarop u iets moet zien. U heeft de krant in uw handen en u leest. Het feit: 'Ik lees' is belangrijk, niet het feit: 'Het staat in de krant'. De krant is alleen de aanleiding om een bepaalde inhoud te vinden die in de toekomst ligt.

Vraag: Is hypnose een sterker beeld hebben dan een ander en dat tot invloed laten zijn?

Antwoord: Hypnose is in feite het verzwakken van wil en normen bij een ander, waardoor deze de suggesties gemakkelijker aanvaardt, heel vaak wetend dat het suggesties zijn, maar niet meer in staat zich tegen die suggesties als zodanig te verzetten.

Hypnose kan verder worden doorgevoerd tot een trancetoestand. Op het ogenblik dat de trance optreedt, is het bewustzijn uitgeschakeld; dit als gevolg van de wil van de hypnotiseur. Niet omdat hij een grote wilskracht heeft, maar omdat hij zijn sujet door de hypnose heeft gebracht tot het aanvaarden van een toestand, waarin zijn eigen bewustzijn kan worden verdrongen. Wij moeten één ding niet vergeten: Hypnose is altijd het gevolg van een beïnvloeding, die met bewuste of onbewuste medewerking van het sujet tot stand komt.

Vraag: Is voor geestelijk genezen een bepaalde medische kennis vereist?

Antwoord: Dat ligt eraan op welke manier u geestelijk wilt genezen. U kunt het ook met gebedsgenezing doen, dan heeft u wel een enorm geloof en een enorme vroomheid nodig, maar geen medische kennis. Wilt u echter magnetiseren, dan is het goed dat u enige kennis van het menselijke lichaam, dus enige medische kennis, bezit al is het alleen maar omdat u dan, geconfronteerd met andere geneeswijzen, duidelijk kunt maken wat er volgens u aan de

hand is en wat u daaraan kunt doen. Hierbij is de communicatie de belangrijke factor. Daarvoor is enige kennis van medische terminologie aan te raden. Daarnaast kennis van de menselijke anatomie, al is het alleen maar omdat u moet kunnen lokaliseren wat u aanvoelt.

Vraag: Wilt u nog meer praktische mogelijkheden omschrijven voer het uitoefenen van geestelijke genezing?

Antwoord: Laten wij het eenvoudig zo zeggen: Als u in u de zekerheid kunt wekken dat u kunt genezen, en als u deze kracht onverschillig hoe (het gaat dus niet om de procedure) kunt richten op de ander, dan zult u daarmee reeds genezing tot stand kunnen brengen. Naarmate u meer gebruik maakt van gestandaardiseerde procedures maakt u het voor uzelf gemakkelijker deze zekerheid in u te hebben en daardoor de beïnvloeding van de ander intenser te maken.

Probeer nooit iemand geestelijk te genezen als een aardigheidje, en wees vooral (neemt u het mij niet kwalijk dat ik het zeg) als het gaat om geestelijke genezing niet al te eigenwijs. Als u denkt, dat u het alleen op uw eigen manier kunt doen, zult u enige resultaten boeken. Gelijktijdig bent u dan in verweer tegen iets anders (onbewust meestal), en daardoor zal datgene wat u aan kracht overdraagt slechts een gering gedeelte zijn van hetgeen u volgens gestandaardiseerde procedures tot stand zou kunnen brengen. Wanneer u dus werkt met geestelijke genezing, werk zoveel mogelijk op een vaststaande manier. Maak daarbij gebruik van alle gegevens die voor u rationeel beschikbaar zijn en probeer ze zo te groeperen, dat u daaruit een optimale zekerheid van uw genezende kracht en van de mogelijkheid tot beïnvloeding van de ander verwerft. Ik geloof, dat dit wel voldoende is binnen dit verband.

Vraag: Kun je de tweede werkelijkheid gebruiken bij het leren beheersen van een muziekinstrument, eigen stemorgaan inbegrepen?

Antwoord: Theoretisch is alles mogelijk. U moet echter één ding niet vergeten. De vaardigheden en kwaliteiten, die u verwerft in een tweede werkelijkheid, komen weliswaar als kennis naar uw lichaam toe, maar niet als beheersing. U kunt dus de theorie van het beheersen van een instrument inderdaad via de tweede werkelijkheid gemakkelijk leren, maar u zult zich dan altijd nog door studie de lichamelijke vaardigheid moeten eigen maken.

Vraag: Ook wat betreft eigen stemorgaan?

Antwoord: Ook van het eigen stemorgaan, ofschoon u natuurlijk door uw instelling al veel kunt doen om dat orgaan beter te gebruiken. Onthoudt u dit: Het gebruik van een stemorgaan als muziekinstrument betekent in feite dat u het gebruikt op een wijze die niet natuurlijk is. Daardoor is het noodzakelijk een zekere mate van routine en beheersing te verwerven, en daarnaast de meest juiste procedure te leren. Het gaat hier niet om de eenmalige uiting, maar wel om de mogelijkheid een gelijke uiting onbeperkt te herhalen, indien dat gewenst is.

Vraag: Komen uitvindingen vaak tot stand via de tweede werkelijkheid?

Antwoord: Voor zover mij bekend is niet. In de tweede werkelijkheid kun je een uitvinding opbouwen. Maar het betekent, dat je een volledige technische kennis moet bezitten. En als je die bezit, zou je datzelfde ook in de menselijke werkelijkheid kunnen opbouwen. Wanneer je komt tot een uitvinding, die bepaalde zaken bevat welke niet op aarde bestaan, dan zit je voor de grote moeilijkheid, dat je die eerst op aarde moet creëren, voordat het mogelijk is het ontstane beeld over te brengen naar je eigen wereld. Daarmee zitten we dus met de grote moeilijkheid: Wij kunnen wel de gedachten, eventueel de beelden vinden, we kunnen zelfs via de tweede werkelijkheid, zowel als door eigen concentratie, putten uit het gemeenschappelijke bewustzijn van de mensheid, maar wij zijn niet in staat zonder meer al datgene tot stand te brengen, wat we ons hebben voorgesteld, tenzij alle waarden daarvoor reeds aanwezig zijn in de stoffelijke werkelijkheid. Alleen als je weet, dat één element veranderd zou moeten worden, dan is het (alweer theoretisch) mogelijk om met een absolute kennis van en concentratie op de noodzakelijke procedure en verandering, deze via de tweede werkelijkheid tot stand te brengen. Als ik hier een gek voorbeeld mag geven:

Stel u voor, dat u te maken heeft met een reactie waarbij het noodzakelijk is dat, om een bepaald resultaat op te leveren, er zonnemtemperatuur aanwezig is. Dan kunt u dat normaal

niet doen, maar u zou misschien via uw innerlijk weten in staat zijn om u voor te stellen dat één element zodanig verandert, dat het tijdelijk een fusie-element wordt en dus daarmee deze enorme warmte tot stand brengt, waardoor andere reacties mogelijk worden. Wel zal dan in het eindresultaat niet meer deze oorspronkelijk hiervoor gebruikte stof in de oude vorm aanwezig zijn.

Vraag: In welke wereld of dimensie speelt de tweede werkelijkheid zich af?

Antwoord: De tweede werkelijkheid speelt zich niet af. Zij existeert in ons en wordt door ons opgebouwd. Daarom heet ze ook tweede werkelijkheid. Het kan zijn dat ze analogie, harmonie of zelfs volledige overeenkomst vertoont met een parallelwereldbeeld, dan wel een astraal of geestelijk bestaande wereld. In dat geval zal de inwerking op grond van de gelijkheid inderdaad vanuit die wereld kunnen geschieden. Maar de tweede werkelijkheid op zichzelf is iets wat je in jezelf en vanuit jezelf opbouwt.

AFSLUITING

Wat ik heb geprobeerd vanavond te bereiken is het volgende: Ik heb u willen aantonen, met veel voorbeelden en natuurlijk met het nodige gedram, dat een tweede werkelijkheid een hanteerbaar iets is. Dat het iets is wat weliswaar in je bestaat, maar dat kan worden gebruikt om effecten in je eigen wereld tot stand te brengen. Ik heb u enkele richtlijnen gegeven aan de hand waarvan u bezig kunt gaan aan het scheppen van een tweede werkelijkheid en het gebruik ervan.

Onthoudt u dit: Uw eigen concentratievermogen is hierbij bepalend. U moet leren een wereldvoorstelling vast te houden. Pas op het ogenblik dat u dit kunt, kunt u werkelijk met een tweede werkelijkheid iets bereiken. Als u vindt dat het voor u niet aanvaardbaar of niet echt is, dan betreur ik u hier te moeten meedelen, dat alleen door deze instelling het verwezenlijken van een tweede werkelijkheid veel moeilijker is geworden. De vraag is, of u op korte termijn haalbare resultaten zult kunnen produceren. Aanname van de tweede werkelijkheid, zonder enig voorbehoud op het ogenblik dat wij ermee werken, is nl. noodzakelijk om de transmissie van effecten mogelijk te maken.

Ten laatste: Wij zijn allen deel van één en dezelfde werkelijkheid. Elk afwijkend beeld van de werkelijkheid, elke differentiatie van werkelijkheidsbesef en werkelijkheidsbeleven komt voort uit onszelf. Op het moment, dat wij iets toevoegen aan een werkelijkheid, doen wij niet iets wat onmogelijk is of wat niet kan bestaan. Wij trekken eenvoudig een andere mogelijkheid bij de door ons beleefde. Op dit feit berust het hanteren van de tweede werkelijkheid, van alle magische wetten, van alle paranormale krachten.

Besef dat de redelijkheid van uw wereld een werktuig is, maar niet een mogelijkheid om de werkelijkheid te omschrijven. De werkelijkheid is mede een emotionele en een innerlijke. Eerst als men ook deze waarden geheel erkent en aanvaardt, kunnen ze worden toegevoegd aan het instrumentarium de rede en aan de ontstane resultaten die ten dele redelijk niet verklaarbaar zijn, maar desalniettemin zo evident, dat ze als deel van de werkelijkheid beleefd en aanvaard kunnen worden. Dit te bereiken lijkt mij zeer belangrijk in de komende periode, omdat de mens eerst door de samenvoeging van zijn innerlijke, geestelijke en redelijke kwaliteiten tot een oplossing kan komen van de problemen die nu bestaan, en gelijktijdig een wereld kan scheppen waarin mensen elkaar beter kunnen begrijpen en benaderen, zonder daarbij hun eigen kwaliteiten daardoor te verliezen.